

“ДЕНЬ СВОБОДИ” П’ЯТІЙ РІЧНИЦІ ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

П’ять років назад Україна була найпопулярнішою державою світу. Усі провідні телеканали, газети, журнали писали про нас та нашу помаранчеву революцію. Конгрес Сполучених Штатів Америки аплодував Ющенку стоячи. В країну стрімким потоком потекли інвестиції. Вперше, ще з

часів Хмельницького, політики об’єдналися, об’єднався народ... Сьогодні Президент Ющенко не увійшов навіть в сотню найвпливовіших людей світу. За кордоном Україну згадують лише в контексті чергового корупційного чи політичного скандалу. Колишні полі-

тичні одиодумці тепер навперебій зви-нувачують один одного у всіх смертних гріхах. Революцію в свідомості, яку ми – прості громадяни – здійснили. Ви – політики – вбили! Ви вбили те до чого самі ж закликали – до національної єдності, до війни з бандитами і олігархами, до еко-

номічного зростання. Своїми безглуздими, безвідповідальними діями ви зруйнували навіть те чого не бували – авторитет держави. 22 листопада в календарі відмічено як «День свободи». Це день який приніс українцям віру в свої сили і в свою міць і цього в нас жодна влада вже не забере!

«БАЦЬКА» – НАШІ?

Президент Білорусі Олександр Лукашенко потрапив в опалу Кремля. Тепер він розраховує на «адвокатські» послуги України. Час розіграти білоруську карту.

читай ст.3

ПРАВИ УКЛАЛИ АЛЬЯНС ПРОТИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

П’ять європейських націоналістичних партій укладають союз проти Європейського союзу і глобалізації. Партія «За кращу Угорщину», Національний фронт Франції, італійське Трибарвне Полум’я, шведські Націонал-демократи і Національний фронт Бельгії сформували Альянс Європейських Національних Рухів.

читай ст.4

НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ ВИБІР: ЮЩЕНКО ЧИ ТЯГНИБОК?

Напередодні президентських виборів від представників різних націоналістичних середовищ на питання «Кого підтримаєте?» неодноразово можна почути різні думки. Щодо очікуваної двотуровості вибір націоналістів у першому турі припадає на дві основні кандидатури – Тягнибока та Ющенка.

читай ст.5

«СВІДКИ ЄГОВИ» ГОТУЮТЬСЯ ДО ФІЗИЧНОГО ЗНИЩЕННЯ НЕВІРНИХ

Зі всіх тоталітарних сект, діючих на території нашої країни, секта «Свідків Єгови» найбільш нагадує компартію. Можливо, саме тому їй вдається досягати таких помітних «успіхів» на усьому пострадянському просторі та особливо в Україні.

читай ст.6

ІВАН СЕМЕСЮК: «В НАС КАТАСТРОФІЧНО НЕ ВИСТА- ЧАЄ ГЕРОІВ ЧОЛОВІКІВ – ОДНІ ЖЛОБИ ЯКІСЬ»

Іван Семесюк – голова «Союзу вільних художників», перший український художник – жлобіст розповів про новий проект «Жлоби, жлобство, жлобізм», і як боротися з жлобством.

читай ст.7

Ніщо не спинить ідею, час якої настав!

МАЙЖЕ 60% УКРАЇНЦІВ НЕ ВВАЖАЮТЬ РІЧНИЦЮ ЖОВТНЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ СВЯТОМ

За результатами опитування 58,4% громадян України не вважають святом 7 листопада, річницю Жовтневої революції.

За даними соціологічної служби Центру економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова, 51% респондентів вважають річницю Жовтневої революції звичайним днем, 7,4% - днем пам'яті жертв комуністичних репресій.

Водночас 27% респондентів вважають річницю Жовтневої революції таким же святом, як й інші офіційні свята, а 9,9% - найбільшим святом.

Зазначимо, що це опитування проводилося з 19 по 26 жовтня, усього було опитано 2 010 респондентів по всій Україні, теоретична погрішність вибірки не перевищує 2,3%.

ПІД ЧАС ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ ТИСЯЧІ РАДЯНСЬКИХ МОРЯКІВ ПЕРЕХОДИЛИ НА БІК ГІТЛЕРА

Офіцер штабу ВМС України капітан першого рангу Вадим Махно презентував в Севастополі свою книгу «Повний перелік об'єднань і з'єднань 3-го Рейху з громадян СРСР і емігрантів». В основу довідника лягли книги, видані в Росії, оскільки основні архіви часів Другої Світової війни залишилися там, повідомляє Майдан.

За підрахунками Махна на боці Німеччини воювало в цілому 140 військових з'єднань: понад 100 дивізій, бригад і охоронних корпусів (каральних бригад). Назвати точну чисельність цих формувань не видається можливим. Орієнтовно це 1,2–1,5 мільйонів, без урахування втрат, а втрати були більші ніж в німецьких частинах, оскільки перебіжчики були для Вермахту «витратним матеріалом».

Такі масштаби колабораціонізму Махно вважає реакцією на сталінський режим. Він нагадує, що з чотирьох мільйонів полонених в Першу Світову війну лише одиниці переходили на бік супротивника.

За словами Махна, російських формувань на боці Німеччини воювало більше, ніж українських, оскільки полонених українців німці відпускали додому, а російським доводилося вибирати між концентраційним табором і зрадою.

«Коли ми говоримо про зрадників, потрібно говорити про всіх зрадників, щоб не виникали міфи про народи-зрадники типу кримських татар», — говорить Махно.

РОСІЯНИ СТАВЛЯТЬСЯ ДО УКРАЇНЦІВ У 7 РАЗІВ ПІРШЕ, НІЖ УКРАЇНЦІ - ДО РОСІЯН

Мешканці Імперії ставляться до українців у 7 разів гірше, ніж мешканці України до росіян.

За даними останнього дослідження соціологів 44% росіян погано ставляться до України, тоді як лише 6% українських респондентів негативно ставляться до мешканців сусідньої країни

Водночас експерти зазначили, що з травня в Україні збільшилася кількість негативно налаштованих щодо Росії (з 4% до 6%).

При цьому в Росії за півроку позитивно налаштованих стало більше на 12 пунктів (з 34% до 46%). Кількість росіян, які негативно ставляться до України, зменшилася на ті ж 12 пунктів (56% в травні і 44% в жовтні).

Бажаючи об'єднатися в одну державу в Україні за півроку стало менше - з 23% до 19%. У Росії погляди на цю пропозицію залишаються незмінними – за об'єднання висловлюються 14% росіян.

Опитування проводилося російською “Левада центр” 18-21 вересня 2009 року. У ньому взяли участь 1600 росіян в 128 населених пунктах 46 регіонів країни.

Аналогічне дослідження було проведене в Україні 9-18 жовтня Київським міжнародним інститутом соціології. У ньому взяли участь 1997 респондентів у всіх областях України.

КОМІТЕТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

ПІДТРИМАВ ВВЕДЕННЯ ХІМІЧНОЇ КАСТРАЦІЇ ПЕДОФІЛІВ

Комітет Верховної Ради з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності одногосно підтримав законодавчу ініціативу народних депутатів щодо посилення кримінальної відповідальності за злочини проти статевої свободи та недоторканності неповнолітніх.

Як відомо, законопроект передбачає введення процедури хімічної (фармакологічної) кастрації особи, яка вчинила злочин проти статевої свободи та недоторканності неповнолітніх.

Повідомляється також, що окремо члени профільного комітету підтримали проект постанови, яка вводить комплекс організаційно-правових заходів, що дозволяють ефективно захистити дітей і унеможливити факти педофілії та сексуального насильства в Україні.

Документ передбачає доповнення Кримінального кодексу України новим розділом, який вводить примусову хімічну кастрацію.

СІЛЬСЬКА САДИБА НА ЛЬВІВЩИНІ СТАЛА МУЗЕЄМ

Музей у звичайній сільській садибі створено на Львівщині. Його експозиція розповідає про сотні місцевих мешканців, котрі стали жертвами енкаведистських репресій та звірств.

Хатина у селищі Щирець Пустомитівського району не випадково обрана для музею. 27 червня 1941 року, перед вступом німецьких військ, на її подвір'ї працівники районного управління НКВД закатували 26 селян із Щирця та навколишніх сіл. Створювали експозицію очевидці тих страшних подій. Вона має декілька підрозділів: кімната пам'яті закатованих, діяльність Щирецької “Просвіти”, Січових Стрільців та ОУН-УПА.

Є тут зала пам'яті жертв ГУЛАГу, серед яких переважала інтелігенція. Стенди знайомлять із документами та фотографіями, що свідчать про тодішні репресії.

Окрема кімната присвячена 19-річному Василеві Фітню із села Попелянів, якого працівники НКВД повісили 30 грудня 1944 року й не дозволяли зняти тіло до 5 січня 1945 року за те, що вся його родина була в УПА, а сам юнак активно допомагав повстанцям.

Як розповіла директор музею Надія Кравченко, матеріали та експонати для експозицій надали також мешканці сіл Лани, Піски, Дмитрів, Гуменець, Попеляни, Щирця. Вхід до музею – безкоштовний.

ЗА РАСИЗМ І РЕЛІГІЙНУ НЕТЕРПИМІСТЬ В УКРАЇНІ САДИТИМУТЬ НА ВІСІМ РОКІВ

Верховна Рада ухвалила зміни до Кримінального кодексу України, які передбачають тюремне ув'язнення через расову, національну та релігійну ворожнечу.

Кримінальне покарання регламентує Закон “Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо відповідальності за злочини з мотивів расової, національної чи релігійної нетерпимості”, прийнятий парламентом 5 листопада.

Відтепер “умисні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової чи релігійної ворожнечі та ненависті, на приниження національної честі та гідності або образу почуттів громадян у зв'язку з їхніми релігійними переконаннями, а також пряме чи непряме обмеження прав або встановлення прямих чи непрямих привілеїв громадян за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного і соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками, караються штрафом від 200 до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк до п'яти років, із позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого”.

Ті ж дії, що поєднані з насильством, обманом чи погрозами, а також вчинені службовою особою, караються штрафом від 500 до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк від двох до п'яти років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого. Якщо подібні злочини вчинені організованою групою осіб або спричинили тяжкі наслідки – винні караються позбавленням волі на строк

від п'яти до восьми років.

За покарання расистів і релігійних екстремістів проголосували 312 із 434 народних депутатів, зареєстрованих у парламентській сесійній залі, повідомляє прес-служба Верховної Ради

ЧАВЕС ЗАКЛИКАВ ГОТУВАТИСЯ ДО ВІЙНИ

Президент Венесуели Уго Чавес, вкотре піддавши

критиці підписаний недавно договір про військову співпрацю між США і Колумбією, закликав співвітчизників і армію готуватися до війни.

“Імперія жива і загрожує нам як ніколи. База США розташована за 20 хвилин від столиці нашої країни. Товариші офіцери, не втрачаймо жодного дня для виконання нашого основного завдання - готуватися до війни і допомогти народу готуватися до війни, оскільки це обов'язок всіх”.

Він також запропонував, зокрема, активізувати створення формувань міліції, навчати військовій справі “революційних студентів, трудящих і жінок”. Виступ Чавеса транслювався в ефірі щотижневої недільної телерадіопрограми “Алло, президент”.

Він наголосив, що “лакейський уряд Колумбії, надавши американським військовим доступ на свої бази, скинув маску і перетворив країну на ще один штат США”.

РОЗСТРІЛЯНИХ 1941 РОКУ В БРОДАХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ ПЕРЕПОХОВАЮТЬ

Наукові співробітники Товариства пошуку жертв війни “Пам'ять”, спільно з науковцями Центру досліджень визвольного руху та Національного музею-меморіалу “Тюрма на Лонцького” розпочали пошукові роботи в місті Броди Львівської області. Метою експедиції є виявити рештки політичних в'язнів, яких розстріляли органи НКВД влітку 1941 року.

Голова Товариства пошуку жертв війни “Пам'ять” Любомир Горбач розповів, що працюють для того, аби знайти та належно перепоховати якомога більше решток учасників визвольного руху та жертв тоталітарних режимів. “Займаємось пошуковою роботою по селах Львівщини. Вже наступного року плануємо виконувати основні розкопки в Бродах, Яворові, Нижній Рожанці, що у Львівській області. Сподіваємося на фінансове сприяння Львівської обласної ради”.

Працівники ЦДВР прохают тих, хто володіє докладнішою інформацією про страшні події літа 1941 року у Бродах, або інформацією про інші місця захоронення, знає свідків цих подій чи інші факти, звертатися на адресу: 79026, м. Львів, вул. Козельницької, 4/501. Тел/факс (032) 299-45-15, history@cdvr.org.ua

ЧЕХІЯ ОПУБЛІКУВАЛА СПИСОК КОЛИШНІХ АГЕНТІВ СПЕЦСЛУЖБ

Інститут з вивчення тоталітарних режимів вирішив опублікувати список колишніх співробітників Головного розвідувального управління Служби національної безпеки Чехословаччини, розформованої після падіння комуністичного режиму в країні в 1989 році. Про це йдеться на сайті інституту.

Імена агентів з фотографіями і зазначенням їх посад в чеських спецслужбах опубліковані на сайті проекту з вивчення подій 1989 року. Публікація приурочена до 20-річчя падіння Берлінської стіни, зазначають в інституті.

Голова Інституту з вивчення тоталітарних режимів Павло Жачек (Pavel Zacek) відзначив, що Чехія є першою країною колишнього соцтабору в Європі, що опублікувала вичерпні дані про склад своїх спецслужб соціалістичного періоду. Його слова наводить видання Ceske Noviny. Раніше інститут вже публікував архіви чехословацької військової контррозвідки, у тому числі і список її співробітників, а також ряд інших документів про діяльність органів держбезпеки.

У листопаді-грудні 1989 року в Чехословаччині відбулася так звана “оксамитова революція”, в результаті якої компартія втратила правлячу роль в країні, а новим її лідером став дисидент Вацлав Гавел.

Підготувала Майя Москвич

«БАЦЬКА» – НАШІ?

Президент Білорусі Олександр Лукашенко потрапив в опалу Кремля. Тепер він розраховує на «адвокатські» послуги України. Час розіграти білоруську карту.

«Лукашенко оказался сегодня у разбитого корыта. Пускай сказку Пушкина почитает. Вот он был президентом, а потом будет изгоем в собственной стране. Но в России мы его примем. Я могу ему на дачу домик дать, белорусскую коровку пусть пригонит

стром економіки РФ Купріним, Олександр Лукашенко відверто заявив, що російська влада об'єдналася з «отморозками, которые здесь на западные деньги вякают и начинают нас учить работать». Це виглядає дивовижно, адже саме білоруська опозиція («отмо-

криватиме очі на фальсифікації уже немає.

Україна у справі міжнародної реабілітації Лукашенка активно йому підіграла. Якщо в 2005 році Віктор Ющенко заявив в США про необхідність підтримати просування свободи в Білорусі і на Кубі, а в

цію. Але це тільки газ. Що ж стосується нафти, то Україна і Білорусь залишаються безальтернативними транзитерами цього сировинного «наркотику» російської економіки.

По-друге, білоруський ринок – ласий шматок для збуту продукції українських виробників. Декілька років не рухається з місця проект експорту української електроенергії в Білорусь. Компанія Ріната Ахметова ДТЕК, попри всі свої спроби так і не змогла отримати згоду Мінська на проведення такої операції. Можливо, тепер наші експортери зможуть вирішувати свої справи легше. З іншої сторони перманентні блокади білоруської аграрної продукції зі сторони Росії примушують тамтешніх фермерів дивитися в пошуках покупців на південь.

Наразі важко спрогнозувати як далеко заїде у своїх маніакальних намагання зберегти владу Лукашенко. Не виключено, що за певних умов він замінить Ющенка в статусі головного героя Медведєвських блогів і перетвориться на головного опонента Москви на пострадянському просторі. Особливо, в світлі можливої перемоги Януковича в Україні. Втім, в будь-якому випадку, навіть якщо напруження між Мінськом і Москвою має лише тимчасовий характер і зумовлене хитрістю Лукашенка, це оперативно потрібно використовувати українському бізнесу, щоб просувати в Білорусь свої товари і послуги. Політикам, щоб прозондувати традиційно російську «зону» впливу на предмет потенційної підтримки спільної незалежності і суверенітету, громадським організаціям – щоб зміцнити і активізувати тамтешнє громадянське суспільство. Реалізація цих факторів, а також продовження Кремлем примітивної політики у відношенні до своїх колишніх колоній дозволить не сумніватися, що через деякий час, можливо, років п'ять, над урядовими спорудами в Мінську знову замайорить «Бел-чырвона-бёлы сцяг», що дозволить створити Україні і Булорусі міцний рівноправний союз, який сябрам так і не вдалося «сколотити» з Кремлем.

Ігор Гошовський

сюда, но оставит в покое Белоруссию», - заявил Владимир Жеринковский нещодавно в ефірі російського телеканала Рен-ТВ. Це висловлювання влучно характеризує сьогоднішнє ставлення Кремля до свого колишнього фаворита в Білорусі. Москва більше на Лукашенка не «ставить». Його наївне намагання побудувати з Росією повноправний союз обернулося підкресленою зверхністю східних сусідів, які продовжують проводити неприховану неоімперську політику, не визнаючи Мінськ за рівноцінного партнера. Це зачіпає амбіції «бацьки» за живе.

Політику «прозоріння» білоруська влада почала впроваджувати починаючи з минулого року. Москву знервувало вперте невизнання Лукашенком незалежності самопроголошених Осетії та Абхазії, а також затягування процесу входження країни в зону обігу російського рубля. Після травневих звинувачень Білорусі в неспроможності вчасно погашати позики, озвучених міні-

розки» в уявлення Лукашенка) чітко і послідовно виступає проти проросійського курсу країни. Схоже, що насправді, і у Лукашенка, і у «отморозків» зовнішньополітичні орієнтири тимчасово співпали.

На цьому тлі перший за останні п'ять(!) років візит президента Білорусі в Київ виглядає черговим викликом політиці спільного для обох країн східного сусіда. Адже від відвідин Києва відмовляється не лише Медведев з Путіним – сюди навіть посла не присилають вже чотири місяці. Тепла зустріч з Ющенком за два місяці до відставки «помаранчевого президента» – останній шанс для Лукашенка продемонструвати Заходу, що він не сателіт Москви і навіть демократ, якого приймають не лише в Каракасі чи Пхеньяні. Благословення прозахідної України не обійшло йому для того, щоб отримати «добро» Брюсселя на його четверте президентство.

Мовчазна підтримка ЄС Лукашенку конче необхідно, оскільки гарантії того, що Росія за-

2006 році Україна визнала тамтешні вибори недемократичними, то тепер дійшло до того, що наш Президент повіз останнього диктатора Європи у серце своєї електоральної підтримки – Галичину.

Чому так сталося? Для такого реверансу Києва існує декілька причин і їхня більшість цілком слушні. По-перше, візит Лукашенка в той час, коли Росія оголосила Ющенку обструкцію, а Медведев у своїх блогах звинувачує його у всіх бідах, демонструє, що Мінськ морально готовий втілювати абсолютно незалежну від Москви зовнішню політику. Україні це на користь, адже в такому разі з'являється, хоча й примарна, але перспектива повністю відрізати Росію від суходільного сполучення з Європою через систему спільної з Білорусією і Литвою політики відносно Москви. Газогони, що проєктуються в Балтійському і Чорному морях – все ще існують лише на паперах і реалізація цих проєктів займе час, який перевищує одну президентську каден-

УКРАЇНОЮ ПРОКОТИЛАСЯ СЕРІЯ «КОЛЬОРОВИХ ЗАМАХІВ» НА ЛЕНІНА

7 жовтня, коли прихильники лівих поглядів святкували 92-у річницю Жовтневої революції 1917 року, невідомі патріоти «вітали» Леніна зі святом по-своєму.

У селищі міського типу Маневичі Волинської області пам'ятник Леніну був облитий червоною фарбою і на ньому був зроблений напис «Кат України». Як повідомив начальник відділу з питань внутрішньої політики, зв'язків з громадськими організаціями та засобами масової інформації Маневичької райдержадміністрації Леонід Новак, цей пам'ятник

Леніну - один з двох, що залишилися на Волині. Він встановлений перед будівлею райради Маневич. Депутати райради поки не вважають за доцільне кудись його переносити чи демонтувати, хоча були звернення місцевих жителів до селищного голови про перенесення пам'ятника.

В цей же час у Конотопі на Сумщині невідомі облили пам'ятник Ле-

ніну, який розташований в центрі міста поряд з будівлею міської ради, жовтою фарбою. Того ж дня в Конотопі з офісу міськкому КПУ були зірвані табличка і червоний прапор. Місцеві правоохоронці повідомили, що подібні дії кваліфікуються в даному випадку як дрібне хуліганство, тому кримінальна справа порушуватися не буде.

У м. Запоріжжі пам'ятник комсомольцям 7 листопада вже традиційно

читай ст.5

власна думка

РЕШТА СВІТУ

Емігранти з Африки, Пакистану та Туреччини – справжні союзники українців у практичній євроінтеграції.

Потік прибулих в лондонському аеропорту Гетвік розділяє на дві повноводні ріки вказівник паспортного контролю: «Праворуч – громадянам Євросоюзу, ліворуч – решта світу». Півтори години перебування в черзі разом з ямайськими неграми, канадськими індусами, корейськими комерсантами справляє незабутнє враження і швидко розширює світогляд. Перебуваючи у тісному становищі, змагаючи від відсутності кондиціонера та переживаючи за те, як пройти «чистилище», яке ось-ось наближається і відгукуються голосним клацанням штампів, ми всі якось зблизилися. Але саме тут, як ніде в іншому місці, я усвідомив поняття терміну «решта світу». Мабуть, дефініцією цього терміну не переймався хіба що, дивакуватий рудоволосий товстун в «гавайській» сорочці, який стояв попереду мене і весь час читав книгу (час від часу вголос), дістаючи її з сумки, на якій було вигравіювано хитру емблему і напис: «Мисливці за галактиками».

Неграм не повелосся. Їх один за одним відправляли на «дообстеження». Деякі вже примостилися поруч на подушках (виявляється вони їх возять з собою, як і наші цигани з Батьова). Оскільки ціль мого візиту – просто побачити Лондон – не співпадала з написом на моїй бізнес-візі, у мене були підстави хвилюватися, що також залишуся за межами «раю». Але у них на Заході класно те, що як і в Адама, завжди є вибір. Тож коли прийшла моя черга я отримав **вибір** – підійти до стійки з суворим білошкірим прикордонником, чи до стійки з схожим на боксера Люїса негром? Я обрав пакистанку схожу на ту, що грає поліцейстеру в серіалі з Містером Біном. Коли вона дізналася про те, що ціль мого візиту не відповідає умовам візи, то, мабуть, пригадала що і вона (а можливо її батьки) проходили через цей самий контроль теж не зовсім легально. І, можливо, вона подумала, що пропустивши цього хлопця з такої ж «решти світу», як і вона сама, врятує свою карму, воздасть борг долі, чи щось таке. Інакшого пояснення я не маю. Особливо після того як при поверненні додому у мене виникли труднощі.

Коли я заходив у літак, щоб повернутися на свою Батьківщину несподівано мене зупинила з вигляду корінна британка і почала «грузити» на предмет того, що я нелегально перебував у її країні, оскільки у мене бачте «бізнес-віза», а ніякий не «холідей». Мій візит її добряче розгнівав, бо, зізнаюся, зіткнувся з таким підкресленим не розумінням моєї «англійської» вперше. Тим часом, літак AirIndia привіз черговий десант наших союзників з Делі. «Скоро вони займуть більше впливових постів, звільнять цю набридливу педантку Сьюзі і займуть її місце. Тож коли я повертатимусь додому наступного разу, британський митник поплескає мене по плечу і скаже: «Алл райт, френд. Ай ноу – йо лайф из хард. Летс флай віз піс». Там ніхто нас не зрозуміє так як вони – покликани розколоти шкарлупу зсередини.

Ігор Гошовський

власна думка СОДОМ ВІД КУТЮР

Одна з найстрашніших загроз традиційній українській ментальності та моралі – гомосексуалізм. Він вже частково окупував Європу і продовжує свій наступ на українців. Підтримані досить великою частиною співчуваючих серед, так званого «бомонду» та «толерантними» ЗМІ, що представляють геїв як щось абсолютно нормальне, відкидаючи той факт, що гомосексуалізм – це хвороба. Яку не лише можна, але й необхідно лікувати.

Загроза не така мізерна, як її малює сучасна ліберальна пропаганда. Нам прививають думку про те, що нетрадиційна сексуальна орієнтація – це цілком нормальне, породжене самою людською природою, явище. Це, мовляв, гени такі. У статті, написаній британськими геями Майклом Кіангом та Ані Бартлетом, вказано, що вроджений гомосексуалізм спостерігається лише у 5-6% від загальної кількості гомосексуалістів. Хоча, об'єктивно кажучи, тільки у 1% людей бувають такого типу вроджені аномалії статевої поведінки. На сьогодні існує дві теорії, що пояснюють хворобливу природу содомії. Неврогенна теорія вказує на те, що хвороба спричинена захворюванням мозку чи його неправильною будовою. Умовно-рефлекторна теорія вказує на життєвий досвід людини, як причину такої її поведінки.

З першою теорією все зрозуміло – батьки-алкоголіки чи наркомани рідко дають нормальне потомство. Як і звичайна хвороба, педерастія має свої шляхи лікування. Наприклад, відмінні надбання д-ра Жерара ван ден Аардвега і о. Джона Харвея, які обоє успішно допомагають гомосексуалам на шляху до celibатства та інколи до гетеросексуальності, що доводить усе вищенаписане. Що ж з другою теорією? Яким чином соціум здатен зруйнувати психіку людини і примусити її лягти в ліжку з особою такої ж статі?

Більшість геїв стають такими найчастіше у дитинстві чи підлітковому віці внаслідок сексуального насильства. У цьому зізналися 49% опитаних збоченців. Зазнавши негативного психологічного впливу, у віці надзвичайно нестабільному, коли особа тільки розвивається, нічого дивного, що дитина стає «ненормальною». І це аж ніяк не через природу чи гени, а через психологічну травму. Висновок – звертайтеся до лікаря-психотерапевта.

Другий і головний чинник поширення содомії, як хвороби, – її пропаганда. З телеекранів «зірки» переконують, що мати нетрадиційну орієнтацію – це круто і престижно. Гляньте на Бюро Моїсєєва, на чий концерт приходять повні зали не через те що у нього талант, але через те, що він – гей. Або ж в Україну приїздить Елтон Джон і його на найвищому рівні зустрічає Президент Ющенко. До нас приїздить багато дійсно талановитих та відомих зірок, але чи кожну з них перед телекамерами вітає Президент? От і випливає з цього висновок – будь геєм, і тебе теж зустрічатиме Президент. Ти матимеш гроші, популярність, даватимеш автографи, бо це – МОДНО! От і маємо потім таких «зірок» як Борис Апрель, Монро, Сергій Зверев, тощо, які усім своїм виглядом, розмовами і діями кажуть: «Спробуйте це, це так класно та чудово!»

Гомосексуалізм, як і причини, що його викликають, не належать до «генних відхилень» чи речей природного походження. Натомість – це результат дій самої людини чи її слабкості. Це – хвороба! Так і треба про це казати. Адже мовчання, у даному випадку, рівноцінне злочину. І найкраще нам про це каже Святе Письмо. Читаємо, зокрема в посланнях апостола Павла: «Чи не знаєте, що неправедні царства Божого не наслідують? Не одурюйте себе: ні блудники, ні ідолопоклонники, ні перелюбники, ні мужеложники, ні злодії, (...) – Царства Божого не наслідуватимуть» (1Кор.6:9—10).

Володимир Галишин

СЕКСУАЛЬНІ ЗБОЧЕННЯ: УКРАЇНСЬКИЙ ФОРМАТ

В Україні лише нещодавно почали з'являтися перші «симптоми» поширення моди на гомосексуалізм, пов'язані в основному з пропагандою гламурного, «богемного» способу життя, яке являється нібито рівнянням на розвинуту Європу.

Порівняно нещодавно відгриміли дискусії з приводу «показу-непоказу» на наших екранах фільму «Бруно», в якому зображене життя гея. Відразу активізувався рух гомофобів у консервативних середовищах, і хоча термін «гомофобія» в цьому плані є дещо некоректним, чи навіть неправильним (адже він підкреслює *страх* перед представниками секс-меншин), гомофобом почав себе називати ледь не кожен, хто дивиться на розповсюдження даного явища як на відверто негативну тенденцію розвитку нашого соціуму.

Безперечно, найрезонанснішою подією на тлі даної проблематики став підпал в Києві арт-центру «Я Галерея» Павла Гудімова, де незадовго перед тим велася дискусія з приводу видання в Україні збірки творів на гомосексуальну тематику. Організаторами даного злочину вважають представників правих структур, хоча офіційно даного факту ще не доведено. Оче-

Консервативність нашого суспільства стали серйозною перепорою для проникнення з ліберально-демократичного заходу нових модних віянь на зразок одностатевої любові, легалізації легких наркотиків та абортів. Проте, процес так чи інакше вже запущений, про що красномовно свідчать наявність в Україні інтернет-видань гомосексуалістського спрямування, підготовка і випуск видань з неприкритою пропагандою одностатевих стосунків тощо.

видно, подібний вандалізм так і лишиться примітивним вандалізмом без жодного натяку на конструктивну дискусію та суспільне висвітлення шкоди поширення уявлення про «нормальність» одностатевих зносин, проте сам факт такого загострення суперечностей між представниками двох точок зору свідчить про актуальність даного питання.

Минуло зовсім не багато часу і країну сколихнув інший скандал, цього разу політичний. Представники Партії Регонів в офіційній заяві звинуватили народних

депутатів від фракції БЮТ в розбещенні та згвалтуванні дітей в міжнародному дитячому центрі «Артек». Наскільки даний скандал політичний, і наскільки дана подія реалістична, але питання сексуальних збочень як таких знову на слуху. Як і в тій же Європі, де подібні речі вже давно стали «форматними».

Очевидним є той факт, що питання гомосексуальності далеко не пріоритетне, зважаючи на загострення економічної кризи в Україні, проте – такі події та інциденти - це вірний дзві-

ночок початку процесу, який не відвернути. І здорова молодь великих міст, яка стикається щодня з представниками гламурних середовищ знає це краще за автора цих рядків. Чи бажаєте ви подібне своїм дітям? – навряд. А відсутність виваженої і розумної позиції з боку тих, хто усвідомлює всю глибину даного явища – лише на руку тим, для кого бути геєм чи педофілом – ознака демократії та ліберального розвитку українського народу.

Сергій Мартинюк

права європа

ПРАВИ УКЛАЛИ АЛЬЯНС ПРОТИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

П'ять європейських націоналістичних партій укладають союз проти Європейського союзу і глобалізації. Партія «За крашу Угорщину», Національний фронт Франції, італійське Трибарвне Полум'я, шведські Націонал-демократи і Національний фронт Бельгії сформували Альянс Європейських Національних Рухів. Скоро до них приєднаються Британська Національна Партія, австрійська Партія Свободи, а також соратники з Іспанії і Португалії.

Нагадаємо, що на останніх виборах до Європарламенту, що відбулися в червні, ультраправі партії набрали чималу кількість голосів. Партія «За крашу Угорщину» отримала три місця і майже 15 відсотків голосів у своїй країні, тоді як Британська Національна Партія виборола два місця і 6 відсотків голосів.

Націоналістичні партії налаштовані проти імміграції і розширення прав гомосексуалістів, говорять, що глобалізація знищує незалежні культури, і не хочуть, щоб наднаціональні утворення, такі як Європейський союз, обмежили права окремих країн.

«Це важливий крок... в процесі Ренесансу суверенних держав», — сказав Марк Абрамсон, керівник шведських націонал-демократів, про Альянс. «Це боротьба за нашу власну культуру і спадщину».

«Глобалізм хотів би мати єдиний світ з однією мовою і однією культурою. Їх інтерес полягає в тому, щоб отримати прибуток від продажу однакових продуктів у всьому світі» — сказав Абрамсон.

Представники цих п'яти партій підписали угоду, що деталізує їх загальні цілі, такі як: заміна ЄС конфедерацією суверенних держав, підтримка багатодітних сімей і протидія «проти релігійного, політичного, економічного або фінансового імперіалізму».

Варто зазначити, що представники даних політичних партій за-

лишилися позафракційними депутатами Європейського парламенту. Очевидно існуючі фракції, зокрема правочентриська «ECGR – група європейських консерваторів та реформістів» чи євроскептична «EFD – Європа за свободу та демократію» не влаштовують правих радикалів. Не виключений варіант, що на базі об'єднання п'яти партій незабаром може з'явитись ще одна фракція Європарламенту, що буде керуватись праворадикальною ідеологією.

Ігор Сірий

НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ ВИБІР: ЮЩЕНКО ЧИ ТЯГНИБОК?

вибори 2010

Виборчі особливості

Таких загалом є чотири: 1. Зазначу про один виборчий закон в Україні: «Якщо у віртуалізованій реальності запити до політичної системи випереджають її рішення на виході – то голос пересічного виборця буде відданий найбільш інформаційно присутній людині», або «Я голосую за

Напередодні президентських виборів від представників різних націоналістичних середовищ на питання «Кого підтримає?» неодноразово можна почути різні думки. Щодо очікуваної двотуровості вибір націоналістів у першому турі припадає на дві основні кандидатури – Тягнибока та Ющенка. У цій статті зосередимося на групі підтримки останнього.

шим злом» за допомогою «зла меншого». Назва мотивації така ж.

4. Необхідно згадати про підзакон закону «Відомість» виборчої свідомості україн-

Аналіз ющенківців

Концентровану і ясну формулу-ставлення групи прихильників Ющенка дала Олена Білозерська у своєму блозі за 24.10.2009: «У першому турі голосуватиму за Ющенка. У другому - за того, хто вийде проти Януковича. На парламентських і місцевих - за “Свободу».

Причини голосування за Ющенка:

Згідно закону «Відомість» серед найбільш національно зорієнтованих кандидатів вибір за Ющенком. Ющенко – менше зло. Ющенко багато «зробив» для національної справи. Ющенко – прохідний, бо вже колись проходив і перемагав.

Дзеркально по Тягнибоку. Тягнибок менше відомий за Ющенка. Тягнибок не потрапляє до списку «ліпших зі злих». Тягнибок мало зробив. Тягнибок – не прохідний.

Так кажуть ющенківці.

Оцінка ющенківців-«націоналістів»

Ющенко ніколи себе націоналістом не називав. Але називав демократом. Був лібералом в економіці. «Кумом» при посаді. Націоналіст може підтримувати демоліберала, коли він не знає що таке націоналізм (тобто, що це не тільки мова і УПА) або він безпринципний. Але якщо такі у поглядах націоналіст, то куди вилетіє ця безпринципність надалі? Таким чином націоналізм ніколи не стане самостійним чинником, не кажучи вже про його прихід до влади цілковито.

Коли ющенківці починають пророкувати шанси і не вірять у своїх – це драгує. Ви що, продажні політологи, ви – соціологи на замовлення, астрологи, біржові агенти, що вираховуєте? Бандера не рахував, а вірив, пробивав непробивні сили, а ми рахуємо шанси. «Ющенко реальніший за Тягнибока, в нього більше шансів», – кажуть ющенківці. Та нам має бути однаково на шанси – треба

підтримувати своїх, в даному випадку – Тягнибока. Він виліз на серйозний політичний рівень, а націоналісти-ющенківці досі рахують шанси і не хочуть підтримувати націоналіста, навіть в умовах антинаціоналістичної по суті демократії! А як рахувати, то Ющенко давно технічний кандидат Тягнибока.

Які риси характеру ми демонструємо в першу чергу собі, коли публічно підтримуємо не націоналіста і того, у кого тільки слово, а діла нема? Якщо так, тоді ми визнаємо за собою, що націоналістичний Декалог і етичні правила, як 12 правил життя, 44 правила – викинути на смітник. Показуємо готовність прощати, коли треба карати, співчувати, коли треба зневажати. Так, Ющенко ближчий нам, ніж Тимошенко чи Янукович з Яценюком. Але якщо підставляють ті, хто був з нами, то чи це не образливіше, не огидніше для нас?

Про яку шляхетність лева, хоробрість вовка і не піддатливість їжачка ми самі про себе можемо говорити, якщо ми підтримуємо селянство, боягузство, піддатливість, прогинання, половинчистість, брехливість, спорадичність, тремтіння, базікання..?

Чи Тягнибок відповідає шляхетним рисам? – всі запитують. Так, ніхто не говорить що він ідеал. Ікони з нього ніхто не робить. Може він і не Провідник, але лідер. У націоналістичному русі – поки що перший.

Ющенко – менше зло. Не пішовши на кардинальні зміни, він став частиною антинародної олігархічної системи. Чому ж він менше зло? Такий самий, як «Вона працює», «Країну врятує», «Вислухаємо кожного». Взяв відповідальність перед народом, а збагатив – олігархів. Він – просто зло.

«Він ліпший за Тимошенко, Януковича», – кажуть одні. Так, є моменти. Але хіба ми за моменти? – Ми за цілісність! Хтось

скаже: «Ми за, принаймні поступові, зміни на краще». Змін принципово не буде на краще за жодного із наявних кандидатів. «А от Янукович російську зробить держав-

рантних індусів, мусульман та буддистів – приймемо ж їх нещасних у кількості приблизно 150 тисяч, що йшли через Україну, та 90 тисяч, що йшли через Білорусь!

Якщо ми будемо прощати, а не карати, то наша честь, Ідея не вартувати-муть нічого.

Ющенко колись переміг.

найбільш відомого і підтримуваного політика». Націоналіст, як виборець більш вибагливий однаково підпадає під вплив цього закону таким чином: «Я голосую за найбільш інформаційно присутнього кандидата із національно орієнтованих». Імідж – все, принципи – ніщо. Назвемо цей закон коротко – Закон «Відомість».

2. Загальною рисою для більшості виборців, і націоналістів також, є коротка політична пам'ять – забуття і прощання жорстких прорахунків. Назвемо цю рису – «Куряча пам'ять».

3. Також надзвичайно важливою є мотивація голосування за «Менше зло» або інакше – «Максимум позитиву у максимум негативних кандидатів». Це – наслідок як кучмізму, так і помаранчевізму (породжених більш загальною ситуацією системної кризи суспільства і держави в Україні); ситуацій, коли вибір був накинаний обставинами необхідності формувати широку коаліцію для перемоги над «ще біль-

ців: «Якщо сила чи кандидат, які раніше не мала влади, маловідомі, більш ймовірно, що голосів вони не отримають». Причини його існування – небажання даремно голосувати, на вітер викидати голос, якщо відомий їх низький рейтинг. «Непрохідні мені подобаються, але не отримають мого голосу, бо вони ж і так не пройдуть», - говорить сірій самовпевнений зайчик-виборець. Це посилює непробивність з відмови від власних переконань і узалежнює від більшості (віртуальних, незнайомих) людей, які голосують за прохідні партії. Назвемо це «Непрохідні не проходять».

Зауваження щодо ВО «Свободи». Вона багатьма і вважалася мало прохідною, тому і отримувала менше голосів. Цю хибу виправлено перемогою Свободи на виборах у Тернопільській області. Хоча «соціологи» давали партії від 5%, а вона отримала 34,69%. О. Тягнибок висунувся перший раз кандидатом у Президенти України.

УКРАЇНОЮ ПРОКОТИЛАСЯ СЕРІЯ «КОЛЬОРОВИХ ЗАМАХІВ» НА ЛЕНІНА

початок с3

вкрився чорними плямами. Хвилю підтримали і Білоруси, які у ніч на 7 листопада свій пам'ятник Леніну облили зеленою фарбою.

Більш демократичною була акція в Житомирі, де 6 листопада група молодих людей наклеїли на пам'ятник Леніна листівку про те, що, згідно з Указом Президента, він підлягає знесенню. На листівці було написано: «Підлягає знесенню згідно Указу Президента України № 432/2009 від 12.06.2009 р. “Про додаткові заходи щодо вшанування пам'яті Голодомору 1932-1933 років в Україні”».

Ще раніше, 22 жовтня 2009 року,

житомирські осередки організацій “Патріот України”, “Тризуб” ім. С.Бандери”, УНА-УНСО, «Національний Альянс» та інші склали та подали відкритий лист до мера та голови обласної держадміністрації з вимогою втілити в життя Указ Президента України від 28.03.2007 року № 250/2007, згідно якого демонтаж зазначених пам'ятників та перейменування згаданих топонімічних назв є прямим обов'язком обласних державних адміністрацій та виконкомів міських рад. Вимоги не були виконані що і змусило діяти більш радикально.

Майя Москвич

ною!» – кажуть інші ющенківці. Люди, Конституцію треба читати. Немає у нього на це повноважень, а більшості у Раді він не має зараз, а коли стане президентом, то точно не матиме, бо Регіони тоді тільки втрачуть і станеться це вже до наступних виборів до Верховної Ради. Тим більше, що процедура зміни положень Конституції має складну процедуру, складові якої рішення Конституційного Суду та голосування в 300 голосів новообраної Ради. Яценюк і Тимошенко...та те саме – нічого страшнішого і нічого ліпшого.

У Ющенка шанс був, результату – нема. Крапля у морі: піднята тему Голодомору, зроблений Мистецький Арсенал, відкрито декілька пам'ятників. Загалом – він провалив все, що пов'язано із вимогами часів Помаранчевої революції. Перераховувати довго. Ющенківці згодні, що він все провалив. Але вони готові все пробачити, бо він говорить як патріот. А робить відповідно? Йшлося ж про серйозні зміни на краще! Яким неповноцінним і невпевненим треба почуватися, щоб голосувати за людину, яка «словом і ділом» все провалила. Ну і що, що він найвідоміший серед тих, хто демонстрував повагу до націоналізму.

Де його указ про надання Бандері Героя України, УПА – статусу воюючої сторони? Ці символічні статуси – це дріб'язок у порівнянні з необхідністю націоналізації майна олігархів. Але куди там!

Я вже мовчу про угоду з ЄС про повернення нелегалів до України, яку Ющенко у угоду лібералам з ЄС прощотав. Тепер чекаємо мультикультурних толе-

Так, але колись. Цього разу не переможе: довіра і підтримка впали до рівня «соромно в очі дивитися». Ющенко – це точно і напевно минуле.

Тягнибок – може і не «світле майбутнє», але перспектива – точно. Врешті решт, яка у націоналізму як політичного руху перспектива, якщо націоналісти підтримуватимуть націонал-ліберала?

Ну хай переможе Ющенко знову. Припустимо. Ну продовжиться млява українізація. І що з того? Продовжиться европеїзація. З цього взагалі нічого. А націократія – повновладдя українців – буде? Ні. Так а ми не за це хіба? Награбована власність олігархів буде повернута державі, держава буде забрана в олігархів? При Ющенкові так точно ні. У нього ж друзі Ахметов, Тарута та інша отрута.

Закінчення

Націоналісти з міркувань перспективи націоналізму діють, хай навіть поки в умовах гідотної по суті демократії і виборів. Тим більше, що в умовах умисної вульгаризації та маргіналізації націоналізму Кучмою та іншими та постколоніальної хохловизаційності України вибори дають шанс націоналізму розширити свої впливи.

Ющенка викиньте на смітник, але не ображайте. Підтримайте перспективу воюючої сторони? Ці символічні статуси – це дріб'язок у порівнянні з необхідністю націоналізації майна олігархів. Але куди там!

Підтримати потрібно вже зараз.

Мстислав Квітень,

В ніч з 31 жовтня на 1 листопада 1918 року галицькі патріоти здійснили одну з найвдаліших військових операцій часів Української Революції – безкровне захоплення міста Львова, культурного а згодом і політичного центру Західної України.

ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРИВ

Зазнавши нищівної поразки у Першій світовій війні, в жовтні 1918 року Австро-Угорська імперія почала розпадатися. Навіть ще до того, як Габсбурги визнали, що прийшов кінець, підвладні їм народи, в тому числі західні українці, розпочали підготовку до створення власних незалежних національних держав.

Намагаючись збудувати в Східній Галичині Українську державу, західні українці змушені були долати запеклий опір з боку поляків, які не хотіли визнавати права нашого народу на незалежність.

В результаті виник конфлікт двох народів за територію, але аж ніяк не за «серця й думки людей» як це було на Східній Україні. Перед українцями Східної Галичини стали чітко окреслені завдання: першочергову вагу мало національне питання, а розв’язання соціально-економічних проблем відкладалося на перспективу. Ніяких тобі внутрішніх конфліктів між «правими» і «лівими» - всі західноукраїнські політичні сили згуртовано повели боротьбу за головну мету – створення демократичної незалежної Української держави.

Становище українців було складним. 3,5 мільйонам галичан протистояли 18 млн. поляків, котрих підтримували країни Антанти. В жовтні 1918 року майже не криючись від австрійської влади, поляки розпочали підготовку до захоплення влади в Східній Галичині. Польські легіонери вільно кружляли по вулицях Львова, збираючи гроші, одяг і навіть вербуючи добровольців. 28 жовтня було створено Польську ліквідаційну комісію, яка мала перебрати владу в Галичині 1 листопада.

Зібравшись за кілька днів після цього на чергову нараду з участю членів Центрального військового комітету, галицькі політики вирішували, що робити далі: чекати інформацію з Відня, стежити, що роблять поляки, чи негайно брати владу в свої руки? Кость Левицький вважав, що слід почекати вказівок з Відня. Але група молодих українських офіцерів на чолі з капітаном січових стрільців Дмитром Вітовським, роздратованих повільним легалістським підходом Української Народної Ради, взяла справу до своїх рук. Від імені Військового комітету Дмитро Вітовський заявив, що необхідно здійснити військовий переворот. «Справа може вдатися тільки зараз, - підкреслив він. – Як цієї ночі ми не візьмемо Львова, то завтра візьмуть його напевно поляки». Така рішучість і впевненість провідника майбутнього виступу змусила навіть тих учасників наради, які досі ще вагались, погодитися з його аргументами.

Відразу після ухвали про збройне повстання Дмитро Вітовський провів коротку нараду з членами військового штабу і взявся до погодинної організації

виступу. Насамперед під орудою підхорунжого УСС Дмитра Паліва було виготовлено й розіслано тексти наказів до легіону Січових Стрільців, Окружних Команд, а там, де їх не було, - повітовим комісарам або відомим громадсько-політичним діячам: вночі 1 листопада перебрати владу на місцях. Всі Окружні Команди – в Коломиї, Золочеві, Станіславові, Тернополі, Стрию – отримали розпорядження зайняти міста й одразу скерувати до Львова якомога більше військовиків.

Остання військова нарада розпочалась 31 жовтня, приблизно о 20-й годині, у Народному Домі. Командири насамперед доповіли про кількість та якісний стан вояків, яких залучено до акції у Львові. І тут з’ясувалося, що у повстанні можна буде розраховувати лише на 1400 стрільців і 60 старшин. Вітовського це так вразило, що він вигукнув: «Та ж то нема з ким починати. Ми програли!». Але за хвилину командувач погасив усі сумніви: «Наша честь вимагає, щоби ми перші взяли владу в краї, хоч би навіть прийшлося зараз її втратити». Пропозиція відкласти повстання на тиждень і за цей час добре підготуватися була відкинута. Виступи призначили на 4-ту годину ранку 1 листопада.

Та недарма військові стратеги говорять, що «щастя завжди на стороні рішучого». В ході повстання за оперативним планом було нейтралізовано німецькі й угорські військові частини, а також обеззброєно захоплених зненацька польських солдатів Львівського гарнізону. Вдалось зайняти основні адміністративні центри та інтернувати там австрійського намісника графа Гуйна і військового командувача фельдмаршала Порєффера. Захоплено міську ратушу, на якій за наказом Дмитра Вітовського, підняли синьо-жовтий прапор, пошту, телеграф, вокзали, склади. 1 листопада 1918 року, приблизно о 7-й годині ранку, Дмитро Вітовський доповів Костю Левицькому, тодішньому голові делегації Української Національної Ради, що українські війська «зайняли Львів і обсадили всі державні установи без проливу крові і взагалі без жертв».

Першолистопадовий успіх викликав справжню ейфорію як в українських діячів, так і в народних масах. І хоча вже через три тижні Львів захопили переважачі сили польської армії, неможливо переоцінити значення Листопадового зриву. Він викликав велике національне піднесення на Західній Україні, і без нього не відомо, чи була б проголошена 13 листопада Західноукраїнська Народна Республіка. І зрештою, саме Західна Україна стала в ХХ столітті суспільно-політичним центром боротьби українського народу за свою незалежність.

Сергій Лис

«СВІДКИ ЄГОВИ» ГОТУЮТЬСЯ ДО ФІЗИЧНОГО ЗНИЩЕННЯ НЕВІРНИХ

Замість богослужінь єгови́сти проводять “партзбори”, уроки “партнавчання” і “партійні з’їзди” (щорічні “Конгрес “Свідків Єгови”), а в есхатологічній перспективі очікують земного раю (читай комунізму або єресі хилиазму).

“Свідків Єгови” знають насамперед по їх пропагандистській роботі. Вони ходять з хати в хату, чіпляються до людей на вулиці, роздають свої журнали “Вартова башта”, нав’язливо пропонують говорити про Бога та кличуть на свої зібрання. Вони відомі також фанатичним запереченням переливання крові. В 1961 році лідери секти переливання крові прирівняли до її споживання, що зрештою стало причиною смерті багатьох adeptів секти. Це і не дивно, бо людське життя в секті ніколи не цінували.

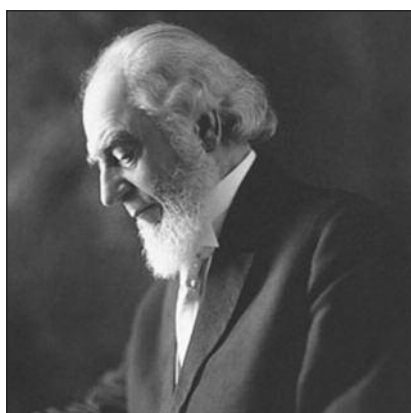
Товариство Свідків Єгови утворилося на протестантському ґрунті, відокремившись від адвентизму в другій половині ХІХ ст. в США. Першим теоретиком та засновником був Чарльз Рассел. У 1913р. релігійний рух, започаткований Расселом, дістає офіційну назву «International Bible Student’s Association» – Міжнародне товариство дослідників Біблії. Кілька разів єгови́сти пророкували кінець світу. В 1914 році вони передвіщали закінчення “часів язичників”, в 1925 році настання Царства Божого на землі, після того як в 1975 році їх останнє пророкування не збулось, вони остаточно відмовились від ідеї пророцтв другого пришествя Христа. Сьогодні вони вірять, що земна історія повинна закінчитись Армагедоном, коли Христос у вигляді Архангела Михаїла незримо зійде на землю в своєму другому пришестві, очолить воїнство Єгови, яке фізично винищить усіх “невірних”, очевидно нас з вами.

В Україні історію Свідків Єгови ведуть від 1891 року, коли Рассел відвідав Одесу. 6 січня 1917 року президентом Міжнародного товариства дослідників Біблії обрано американського суддю Рутерфорда. Засадничими принципами віровчення Ч. Рассела він не переймався. Рутерфорд розпочав широкомасштабну ревізію “русселізму”. В 1920 р. він видав книгу з яс-

Зі всіх тоталітарних сект, діючих на території нашої країни, секта “Свідків Єгови” найбільш нагадує ком-партію. Можливо, саме тому їй вдається досягати таких помітних “успіхів” на усьому пострадянському просторі та особливо в Україні.

Джозеф Франклін Рутерфорд

Чарльз Тейз Рассел

кравую та гучною назвою “Ті, що живуть зараз ніколи не помруть”, в якій запевняв, що в 1925 р. “настане Царство Боже на Землі” і “пророки Старого Завіту воскреснуть, щоб взяти земне правління і бути видимими представниками Бога на землі”.

Від початку президентства Рутерфорда дослідники Біблії почали виразно поділятися на “русселітів” – послідовників “чистої науки” і “рутерфордівців”, котрі безкомпромісно стали на бік нового керівника руху. В Україні до цього часу збереглися невеликі групи “русселітів” в Закарпатській області, в Луцьку, в Березнівському районі Рівненської області. Перші Свідки Єгови з’явилися в західних областях України в 20-30-х роках на Закарпатті і в Галичині, на Волині, в Буковині. Вплив тут поширювала польська філія Бруклінського центру. А роки Другої світової стали періодом активного зростання Свідків в Західній Україні. Апокаліптику та есхатологію книг Об’явлення св. Іоанна Богослова, пр. Даниїла, Єзекіїля пристосували до подій 1941-1945 років.

Другому етапу розвитку та своєрідного відродження єгови́стам слід завдячувати демократизації та лібералізму нової

Української держави. Сьогодні в Україні нараховується понад 100 тисяч активних проповідників і 10-ти тисяч спеціальних місіонерів. Методика їх проповіді доволі оригінальна.

В 1950 р. Вийшов спеціальний переклад Біблії на англійську мову під назвою “Новий світ”. В цьому виданні підтасована більша частина місць, де говориться про Божественність Спасителя, а також грецькі слова *Теос* и *Κηριος* (Бог і Господь) майже всюди замінені словом “Єгова”. Імена перекладачів, звісно, невідомі: переклад виданий від імені “Правлячої корпорації”, в якій на той час була лише одна людина, котра трошки вивчала грецьку мову. Сврейським там не володів ніхто, проте “вміло” перекладали. Загалом, у “свідків” вивчення Біблії справа колективна, а не індивідуальна, вивчати її можна лише під керівництвом організації.

Ніхто не повинен давати індивідуальних оцінок, визначати, що є добро і що є зло, кого прощати, а кого карати, за що і чому. Все це може здійснювати лише організація. Її, до речі, ніхто не може покинути. Ті хто відходить є відлученими і проклятими. Кожен член секти повинен звітувати про зроблену місіонерську діяльність. Невід’ємною ча-

стиною такої роботи є розповсюдження журналів “Вартова башта” і “Пробудись”. Усі сектанти мислять цитатами з “Вартової башти” та інших сектантських видань. Секта існує в своєму світі, створює свою власну людину, яка існує поза культурою, соціумом, суспільством. Їм вдається досягнути того, чого не змогли досягнути тоталітарні комуністичні режими: нова людина, homo jehovisticum.

Ефективність контролю свідомості в секті була продемонстрована в 90-х роках минулого століття. Членство в “Свідках Єгови” закінчується багатьма хворобами і навіть смертю. Шизофренія, важкі депресії, алкоголізм - стандартний набір для багатьох adeptів. Рівень захворювань та розладів психіки за даними вчених перевищує середній в 1,5-10 разів. Також число самогубств перевищує середній в 2-3 рази. В Росії, в державному науковому центрі ім. Сербського на експертизі знаходилась посвідковниця “Свідків Єгови”, яка намагалась на релігійному ґрунті вбити свої малолітню дитину. В США такі випадки багато чисельні. “Свідки Єгови” яскравий зразок тоталітарної секти. Секти, яка сповідує релігію, що вбиває свідомість і життя.

Прот. Віктор Пушко

ІВАН СЕМЕСЮК: “В НАС КАТАСТРОФІЧНО НЕ ВИСТАЧАЄ ГЕРОЇВ ЧОЛОВІКІВ – ОДНІ ЖЛОБИ ЯКІСЬ”

гість правого поступу

Іван Семесюк – голова «Союзу вольних художників», перший український художник – жлобіст розповів про новий проект “Жлоби, жлобство, жлобізм”, і як боротися з жлобством.

– Спочатку трохи біографії. Коли вперше в руки взяли пензля і відчували, що бути художником – це Ваше?

– Не малювати там, де мама народний майстер з народного живопису, а «батьа» – архітектор – неможливо. От вони і вирішили – куди дитину дівати як не в художню школу. Я скульптор за освітою, з 11 ти років ліплю.

– Як прийшли до проекту “Жлобізм”?

– Я не великий майстер живопису, але мені потрібен був новий спосіб самовираження. А який тут ще механізм можна задіяти, щоб було цікаво? Я вирішив задіяти гумор. Гумор який має бути? – життєвий. Всі на це тикають кожен день, а мало хто відображає. Вирішив до цієї теми звернутися, як до найбільш хворобливої. Про нашого сучасника, такого хворобливого, потороченого, дуже «фігового».

– Ви своїх героїв-жлобів можливо з когось конкретного списували, чи це якийсь зібраний образ?

– Наприклад, “Брателло” (картина Івана Семесюка – прим. “ПП”) – те, з чого все починалося, я цього чувака бачив в трамваї. Їхав швидкісним трамваем на «Борщагівку», бачу – сидить такий пацанчик, я взяв одразу намалював на папері. Приїхав в майстерню, зробив вже картину з ескіза. І з цього поперло, поперло, поперло... Решта щось вигадане, щось змальоване. Є в мене й такі друзі з такими піками кримінальними, що капець.

– А самі жлоби Ваше мистецтво бачили? Якщо так, то як вони реагують?

– Було на “Гогольфесті” (фестиваль, на якому виставлялися роботи Івана Семесюка – прим. “ПП”). То вони дивляться, ржуть. Вони просто приколоу цього не розуміють. Себе ж вони збоку не бачать. В принципі, це ж не для них зроблено, а для себе і для адекватного розумного глядача.

– А інші герої з Вашої серії робіт про естрадних співаків, вони з Вашою творчістю знайомі?

– Колись Іосіф, не знаю як його «по-батьошки», Кобзон обіцяв мені по СТБ «руки полатати». Там вони (телеканал СТБ – прим. “ПП”), знімали виставку, в мене була частина робіт, які присвячені цим зіркам. А я намалював там Яна Табачніка – а вони з ним «каріша» великі. Я нічого там аж такого страшного не намалював, але коли в Кобзона брали інтерв’ю, він так і сказав, що «вот етому художнику за таке би руки полатати». Так що в мене теж є особистий ворог (сміється).

– А яка взагалі реакція в людей, в публіки на

Ваше мистецтво?

– Людям в принципі подобається, більшості. Але це не навіки. Це отака потреба саме сучасності. Це не так, що ми це робимо і будемо все життя жлоба «ковбасити». Ні, це проект такий, і ми поступово, ну принаймні я та інші автори нашого «Союзу вольних художників», будемо втікати від антигероя в напрямку героя. Наприклад, от я зараз маю портрет Нестора Івановича Махна, почав принаймні. Я шукаю героя, мене вже трішечки нудить від цих жлобів.

– І хто сьогодні в Україні герой для українського митця?

– Сьогодні є брак героїв-чоловіків. З чоловіками в нас, чесно кажучи, повне гівно. В нас з цим проблема, бо в нас всі чоловіки – слабаки. Не знаю, чого так. Нема класних дядьків, – харизматичних. От я планую намалювати картину, щоб було зрозуміло, що таке герой. В планах – портрет дівчини, великий портрет – начебто Жанна Д’арк, в старовинному максиміліанському обладунку. Хочу вибрати якийсь дуже красиве обличчя, щоб вона стояла з мечем закривавленим і щоб кругом були порубані жлоби наші – в костюмчиках спортивних цих «Adidas». Чи може вахтерші і працівниці трамвайного депо (такі з начьосіками). Таке щось, і назвати це – “Молодість і старість”. Тобто, щоб нова героїня була з прапором українським, щоб була якась геральдика.

– Подумають, що Юля.

– Ні, це буде точно не Юля. Має прийти щось нове і запальне, яке агонію цю вичавить. Мені взагалі здається, що ми одні з перших почали думати про це, а можливо й ні – час просто настав.

– А мистецтво взагалі здатне побороти якісь такі негативні явища, як той самий жлобізм, наприклад?

– Мистецтво – це ліхтарик. Його ввімкнув і побачив, що відбувається. Це як момент освітлення, тобто якийсь акцентування. Як знаєте, фільм “Хижак” – там в нього був такий шолом, який реагував на тепло людського тіла і він так бачив людей. Ми ж так бачимо кожен день жлобів. Просто настільки звикли до цього жлобізму, що нам вже починає здаватися, що це нормально. А ми отакий образ зробили, щоб всім показати, і в собі самому це побачити. Бо я стільки разів ловив себ на думці, от викинув окурок з машини, а, фігня. А потім думаю, ну це ж жлобство – козел я. Пішов підняв.

– А що воно взагалі таке – цей жлобізм, які його ознаки?

– Як на мене, головною ознакою жлоба є відсутність поваги до приватної людської території, як фізичної так і ментальної, зазіхання на особисту свободу того, хто знаходиться поруч. Такий собі, часом свідомий, а часом несвідомий прояв агресії. Жлоб, приміром, легко може впертися на вашу приватну діяльність по-пробувати помідорів з грядки чи нагло так... о, до речі, наглість і хамство – типові риси жлоба. Наприклад, наші місцеві жлоби дуже люблять влітку у громадському транспорті їздити без футболок, своїми потними тілами притулятися до дверей, людей. Для жлоба будь яка інша людина є нижчою за нього. Людська особистість для жлоба – ніщо, а сама людина зі своїми звичками зі своїм простором – просто не існує. Є тільки ВІН. Жл-о-об!!!! Який завжди впевнений у тому, що він єдиний і непересічний! І жодного сумніву з цього приводу у нього не виникає.

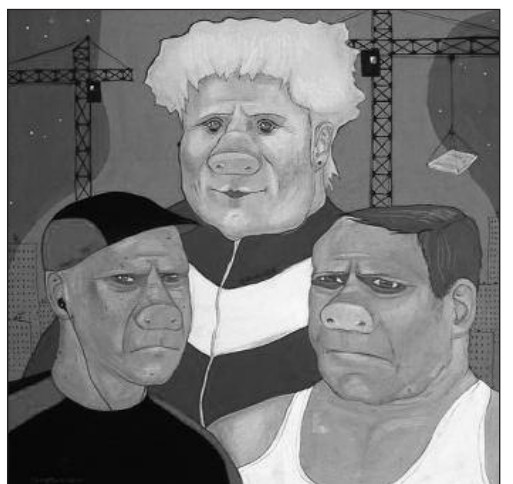
О! Ще одна жлобська якість – повна відсутність сумнівів у своїй виключності і неперевершеності! Дуже виразна ознака жлобства – це примітивність всього виробленого жлобом, починаючи від емоцій, закінчуючи моторикою тіла, руками, манерою поведінки. Жлоб і жлобство в принципі не може бути красивим. Навіть будь-яке найогидніше соціально-культурне явище може нести в собі елементи естетики, приміром естетика третього рейху, або сталінського ампіру або канібалістичних племен. Подобається нам це чи ні, у цьому є естетика і традиція. Жлоб – це не людина традицій, а людина звички. Звичка – цей його прапор, а корінь цього явища полягає в тому, що жлоб – ледацюга, і перш за все внутрішній ледацюга.

– А жлобство – це серйозна проблема? Більша за економічну кризу, про яку всі зараз говорять, чи відсутність нормальної влади?

– Те, що ви перерахували – це всі проблеми від жлобства. В мене тих проблем немає. Я не дивлюся ТБ, не читаю газет і мене це все не торкнулося. У художників криза перманентна, а не постійна. Я коли в Києві стою в заторі на мосту Патона – там всі на таких крутих тачках! Яка криза, Ви що?

– Скільки “жлобські” картини коштують?

– Ми поки не продаємо, хочемо зробити колекцію, повозити по містах України. А загалом ми розраховуємо на колекціонера – ми ж не мистецтво продаємо, а культурний артефакт. Ми не якісь там Ліонардо да Вінчі. Коштувати такі картини бу-

дуть – від півтори до десяти тисяч доларів. Інші художники – дорожче, а є в нас такий хороший графік в «Союзі вольних художників» – Сергій Коляда, так він, наприклад, дешевший.

– Розкажіть трохи про учасників проекту “Жлобізм”.

– Є посыл, ми його пулюнули, приєднуються художники. Я знайшов класного художника – він на гуцульську тему класну ковбасить. Я думав щось зробити «каля брати Гадюкіни», якісь фрагменти з татуювань, але він сказав що, воно попсо. Ну воно дійсно попсо. Ми цього й не встидаємось якось. Поп-арт.

Є хлопці архітектори, кажуть, прикольно – будемо доєднуватися. Єдине, що я хотів ще – молодих поетів. Та щось з ними облом вийшов – таку фігню вже пишуть. Може тому що вони молоді ще. Що може написати людина, яка ні чорта в житті ще не бачила? З музикантами ще складніше, бо не знаю, що треба грати, щоб до нас приєднатися. Але нам це дуже треба. Тому що бажано було б таку театралізацію зробити, візуалізацію, інсталяцію. Щоб було цікаво і всього так багато, щоб все поєднувалося – і музика, і картини.

– Де плануєте виставлятися? Адже вже практично всі площі заняті, кожен меценат має свого улюбленця.

– Крізь цих гранджерів і меценатів, які мають своїх любимчиків дуже складно пробитися. Можна звісно подаватися на конкурси, але потім виграють знов одні і ті самі люди. Нам поки що

місця нема, але нам лише рік, ми лише починаємо гуртуватися, бо до того кожен був сам по собі. А що таке сучасне мистецтво – це великий простір, і одній людині його важко заповнити. Тому треба гуртуватися.

До речі, ми зараз робимо прапор і штандарт «Союзу вольних художників України». За основу маємо взяти махновський прапор, який оце я маю. Там буде череп і кістки, тільки вишиті бісером по чорному і такими гудзичками. Зверху на ньому буде написано «Союз вільних художників», а знизу – «Воля, або всі йдуть на х..й». Я вибачаюсь, але от так от. Тобто захотілося поєднати нам дві ідеології – Подрев’янського і Нестора Івановича Махна. Тому що вже ті грушки, яблучка, какашки, гомосексуалісти, це гівно на віршовочках – воно вже задовбало. Треба щось радикальне.

– Як Ви думаєте, це ваше мистецтво буде спонукати людей до якихось дій, щось намагатися змінити?

– Нічого не треба робити. Все йде своїм нормальним чином, все «пучком». Воно поступово виродиться, або ми всі зникнемо як нація через 50 чи 100 років. Або як нас стане мало – 20 мільйонів, то може з нас щось виросте, тому що всі кажуть: «ох, ми вимираємо – геноцид!». Та нафіг нам 46 мільйонів биidla цього? І так до фіга. От в Чехії 10 мільйонів живе і нормально. Чого нас має бути більше? А нас 4 чи 5, ми що можемо, те робимо, може вже визріло пи-

тання, може хтось в цьому напрямку вже думає в Львові чи Харкові і може з’явиться якась нова течія – така махновська. Ми взагалі позиціонуємо себе як анархічні хлопці.

– А влада наша така сама жлобська як і суспільство?

– Та це ж такі самі люди як ми, там жлоби теж є, як і всюди, що на них пиняти. Які люди – така й влада, як то кажуть. Ми – «Союз вольних художників» – нікого не звинувачуємо, лише себе, що маємо те, що маємо. Наді мною влади нема, я сам собі влада і сам собі президент.

– А ще розкажіть про свої картини де Ви висміюєте українську естраду.

– Я намалював багатьох з наших найпопулярніших. Хто ж там талановитий? Та ніхто. Може Вакарчук нормальний аранжувальник. А ви спробуйте заспівати якусь його пісню – не можливо, бо він хіровий мелодист. Інші – взагалі гівно. Я от Скрипку тільки поважаю – могутня постать.

– Але ж його теж намалювали.

– Намальований, так.

– Кого наступного будете висміювати в своїх картинах?

– Українську дійсність.

– А лідерів передвиборчих перегонів?

– Ні, фу! Вони просто нецікаві. Тупо нікому нецікаво. А заради якоїсь сатисфакції собі, чи популярності серед тих же жлобів, я цього робити тим більше не буду.

– Дякую за інтерв’ю.

Розмовляла
Анастасія Станко

СЕРФ-ЖОМ

Літо. Океан. пляж. Компанія бородатих чоловіків стоїть у колі і про щось говорять англійською. Біля них в пісок встромлені дошки для серфінгу. Тут один із них голосно каже:

— Let's serf!

Усі його підтримують радісними вигуками.

— УЕА!

Бородані беруть свої дошки і біжать на зустріч хвилям. Один з них мчить на серфі крізь хвилі і щось кричить. Спочатку слова важко розібрати, але з кожною секундою їх чути все виразніше.

— Wake up, Kolya! Wake up!

Чоловік відкриває очі.

Перед ним жінка в хустині:

— Вставай, Коля, вставай.

Коля:

— Таке приснилося мені...

Жінка:

— Вставай, вставай. Сьома ранку уже, а тобі на восьму з Петьою по жом їхати.

Чоловік одягається біля

дзеркала, в правому куточку якого прикріплена стара листівка, на ній намальовано океан і пляж. Коля одягає сорочку, кофту і виходить на двір, падає сніг. Чоловік заходить в хлів. Жінка доїть корову.

— Ну всьо, Оль, я поїхав!

Оля вибігає з хліва.

— Гроші взяв?

— Та взяв, взяв! — кричить

Коля уже біля хвіртки.

Машина ЗІЛ. Падає сніг.

Чоловіки підходять і сідають у вантажівку. Петя кидає риторично:

— Добре, що вчора заправив повний бак, бачив уже,

по чом сьогодні бензін?

— Ти знаєш, мені ТАКЕ

сниться останнім часом!

— Що, баби?

— Коби ж то баби... Мужики бородаті мені сняться,

Петя!

— Йолкі-палкі!

— Біля океану значить, ну і

з такими дошками, ну... що

по хвилях...

— Ти краще скажи, гроші на жом взяв?

— Да взяв я гроші.

Раптом із зустрічної смуги вилітає автомобіль. Петя викручує руль.

Аварія.

Перевернутий ЗІЛ лежить на узбіччі. На дорозі — двоє мертвих чоловіків.

— Wake up? Kolya! Wake up!

Коля відкриває очі — перед ним стоїть високий бородань в самих шортах.

— Very cold, Kolya, wake up!

З Колі підіймається душа, бородань бере її за руку і веде до дверей, що стоять просто посеред дороги. Бородань відчиняє двері й чоловіки опиняються в барі на березі океану. Там грає серфрок. Двоє чоловіків виходять на пляж — перед ними океан.

Бородань:

— And now — Let's serf, Kolya!

Володимир Антонюк

українські традиції

1 ЛИСТОПАДА: СВЯТО ГЕЛЛОВІНА ЧИ ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ СВАРГИ?

Із здобуттям незалежності, в Україні виникли умови не лише для національного культурного відродження. З небаченою активністю нам стали нав'язувати чужі культурні цінності, які часто є вираженням процесу так званої глобалізації. Як складова частина цього процесу — прихід у наше життя таких свят як День Валентина чи Гелловіна, ніяк не пов'язаних з українськими традиціями, а лише з мораллю сучасного споживацького суспільства. Ніби нам мало свят, нав'язаних комуністичною ідеологією, що й досі відзначаються в Україні.

А чи багато українців знає, що 1 листопада колись було визначним святом і в нашому календарі? В православ'ї цей день, за Юліанським календарем, присвячений святому братам Кузьмі і Дем'яну, які за життя прославились як цілителі. Але серед українців вони зажили популярності як покровителі ковалів і весілля. Річ у тім, що з прийняттям християнства на цих святих були перенесені ознаки одного з найголовніших давньоукраїнської релігії — Сварога, бога неба і космічного вогню, ковальства і шлюбу. Символом його була сварга — рухомий хрест, що уособлював собою буття, як воно є, єдину енергію світу.

За народними уявленнями, Сварог навчив людей варити і кувати мідь та залізо. Він викаував першого плуга і першу золоту обручку. Обручка, можливо, символізувала той же хрест, що обертається по колу — сваргу. А от культ Золотого Плуга, який, за Геродотом, існував ще у скіфів, пов'язаний з астральним уявленням.

Початок виконання «небесного Плуга» (1 листопада) і час падіння його на землю в свято Сварога (25 грудня) давні астрономи визначили на підставі спостережень за зірками сузір'я Плуга — Оріона. 1 листопада Плуг з'являється на небі о 22-й годині вечора

і добре помітний. Заходить о 10 ранку. Чим ближче до Різдва, тим раніше ввечері і краще видно зірки небесного Плуга. У грудні це сузір'я сходить о 7-й годині вечора, а заходить о 7-й годині ранку, коли темно, і його добре видно на небі. 1 листопада Плуг-Оріон сходить у піднятому положенні (Пояс Оріона майже вертикальний), як заходить — не видно. На Різдво ж Сварга з вертикальної стає горизонтальною. Сузір'я ніби «лежить» над горизонтом (Пояс Оріона) і Плуг немовби падає з неба на землю.

Недарма у листопаді 1917 року Михайло Грушевський висунув пропозицію затвердити гербом новоствореної УНР саме зображення плуга «як символу творчої мирної праці в новій Україні». Звісно, гербом України зрештою став більш поширений і не менш древній символ — тризуб. Але про давньоукраїнські традиції, пов'язані зі Сваргом, сваргою та небесним Плугом, все ж слід пам'ятати.

Сергій Лис

З ПИТАНЬ ОТРИМАННЯ ГАЗЕТИ ПИШІТЬ НА E-MAIL:

MOSKVICH_MAJA@UKR.NET

ОБГОВОРЮЙТЕ СТАТТІ НА ФОРУМІ «ПРАВОГО ПОСТУПУ» НА САЙТІ

WWW.NATION.ORG.UA

МУЗПОСТ

“КРИХІТКА” ЗНЯЛАСЯ В ДОРОСЛОМУ КІНО

Гурт «Крихітка» знявся в ролі самих себе у анти-СНІД фільмі, що має назву «Обійми мене». Фільм створюється за ініціативою MTV «Staying Alive: Ignite!» та за підтримки Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні. Режисер — Любомир Кобильчук, відомий своїм творінням «Штольня». В основі сюжету — любовна історія молодої людини, хлопця-хіміка, який після знайомства з дівчиною стає свідком та учасником подій, що стають випробовуванням для всіх героїв фільму. Знімання фільму проходять у Києві, окрім Каші Сальцової і «Крихітки» в ролях також задіяні телеведуча Яніна Соколова, боксер Володимир Вірчіс, стиліст Ольга Навроцька та інші. Українська прем'єра фільму запланована на грудень 2009 року. «Це наш перший досвід зйомок у художньому фільмі, але “вживатись у роль” не довелося, бо ми грали самих себе. По сюжету, головні герої приходять на концерт «Крихітки» в клуб, де розгортаються подальші події фільму. Ми погодилися взяти участь в зйомках «Обійми мене», бо віримо в те, що молоді люди мають краще розуміти, що ВІЛ-СНІД — це сьогодні проблема не наркоманів, повій та геїв, це проблема людей, які покладаються на випадок. Самі учасники групи пройшли тест на ВІЛ і вважаємо, що зробити те саме має кожна доросла людина в Україні», — розповідає Каша.

ВОНА — ЦЕ ГАПОЧКА!

Гурт Гапочка переміг в Національному Фіналі The Global Battle Of The Bands та став кращим новим українським гуртом. Фінал, який відбувся 25 жовтня у київському клубі «Бінго» продемонстрував, що на нашій сцені є багато сильних виконавців, особливо відзначились 5ziROCK, Sjur band, Freddy Marx Street, Pins, Pollock, 2 дня до завтра, Gravlyky Supersonics та DreamPlanet. Боротьба була не простою, більшість членів журі дотримувались думки, що всі виступаючі колективи по своєму цікаві, але потрібно було вибрати когось одного. Отже 13 грудня Гапочка представить Україну на престижному концертному майданчику The Scala. Там і буде обраний кращий новий гурт світу, який отримає головну винагороду у розмірі 100 000 доларів США.

Спеціальний приз від компанії Реал Мюзік отримав гурт Gravlyky Supersonics за який проголосувала найбільша кількість присутніх своїми квитками.

Підготував Сергій Мартинюк

АРТ-ЗАХІД

КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКА АГЕНЦІЯ

- комплексна організація концертів, корпоративних вечірок, фестивалів (сцена, звук, світло, виконавці);
- креатив-продюсування музичних гуртів та виконавців;
- PR-МЕНЕДЖМЕНТ ТА РЕКЛАМА;
- ДИЗАЙН ТА ПОЛІГРАФІЧНІ ПОСЛУГИ.

м. Луцьк, пр-т. Перемоги, 17, офіс 36
тел. 093-850-12-94
e-mail: kolossok@gmail.com
ICQ: 287 231 072

Головний редактор - Олександр Машлай
rusych@ua.fm

Редколегія: Ігор Гузь, Сергій Мартинюк, Ольга Богачевська, Анастасія Станко, Майя Москвич, Володимир Галишин

Літературний редактор: Валентина Машлай

Дизайн та верстка: Got

Адреса редакції: 43 000, м. Луцьк пр. Молоді, 13-б

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори публікацій. Редакція не завжди поділяє думку авторів і залишає за собою право редагувати та скорочувати матеріали. При передруці посилання на Правий Поступ обов'язкове.

Друк - ТзОВ «Друк Волині» Зам.

Обсяг - 2 ум. арк.

Тираж: 1000 шт.

Свідчення про державну реєстрацію ВЛ № 350-84Р видане Головним управлінням юстиції у Волинській обл. 25.08.2009р.